

„I, kaj je to že Višnja gora?“ vpraša se Andrejec.

Golorok kmetič ga pouči:

„Oj, vi oče, lončena roba, to je Stična, tam je pri ‚Kloštri‘.“

„I, kje je pa potem Višnja gora?“

„Pa bolj na levo.“

„I, boter neznani, kako bom pa jaz v Višnjo goro prišel, če je bolj na levo, lišček, kakor vidim, me pa pelja v Stično? — O — he — ve — ha — — lišček! — — Ej, lisa, lisasta, ustavi se!“

„Ej, šmenta, ko pridete na veliko cesto, zavijte ‚bistahor‘! — Zakaj pa greste todi v Višnjo goro? Vidite vi, oče, lončena roba, zdi se mi

tako, kakor bi šli z levico okoli — v desni žep.“

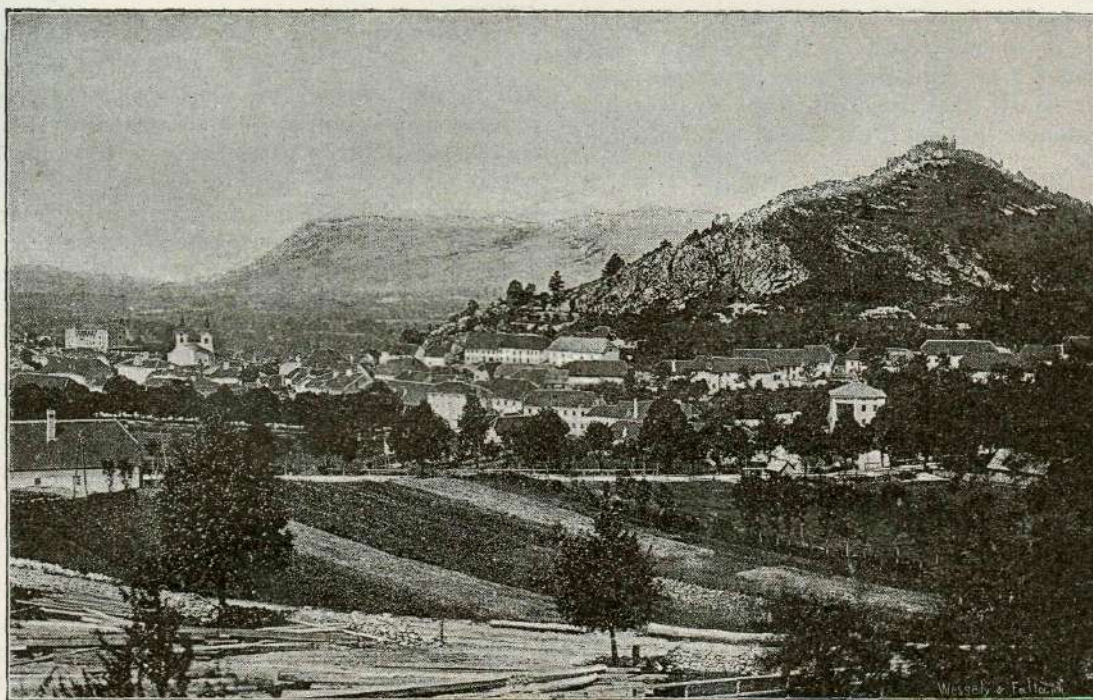
Andrejec ga srdit pogleda.

„Zakaj se norčujete iz mene? Mislite, da sem kar tako vas jeden? Veste, boter, pišite mi od desne strani v levo uho, pa sva bot! Hej, lisa, lisasta!“

Lišček pretegne in kmetič zaostane, pa še nekaj časa gleda za lončarjem. Misli pa si:

„Ako bi bil vedel, da te je tako malo za jedno besedo, vprašal bi te bil, koliko stane ‚bajs‘.“

Na križpotih na véliki cesti zavije Andrejec na levo, kakor mu je bil kmetič svetoval. Dasi je bila cesta gladkejša in tudi ravna, vlekel je

Postojna.

lišček vendar teže in kolesa so začela piskati in cviliti.

„Lej ga, skoraj bi bil pozabil namazati. Pa kako cvili in stoka.“

Pa skoči z voza in ustavi. Toda posodice z mazilom ni bilo nikjer.

Prestraši se, da obstane, prime se z obema rokama za glavo in vzklikne obupno.

„Jej, kaj bo pa sedaj? — Lisa, ve-ha! Kam neki je prešlo moje mazilo? Ali sem je pustil doma, ali sem je izgubil, ali mi je je kdo ukradel, da si bo kola mazal? Naj bi mu nobeno kolo ne teklo po mojem mazilu!“

Skloni se h kolesu in ogleda drugo za drugim. Zmaje z glavo, zakaj v slabem stanju je bilo;

„DOM in SVET“ 1895, št. 18.

nikjer ni bilo videti kaplje mazila, in pesta so bila vsa razgreta.

„Kaj bo? Kaj bo? Kolesa se mi bodo vnela, predno pridem do kake hiše, kjer se dobi mazilo. Oh, da bi vsaj srečal kakega smolarja!“

Ta želja se mu ni mogla izpolniti, ker o žetvi in košnji ne gre noben smolar s smolnico okoli, hiš je pa malo ob cesti; kjer je potrkal, ni bilo nikogar, vse je bilo na polju in v senožetih. Če se je le kje mimo kakega polnega korita peljal, poškrpil je razgreta pesta, da bi se mu ne vnela. Naj je lišček vlekel še tako težko, ménil se ni dosti zanj, le v kolesa se je plašno oziral, kjer je čim dalje bolj cvililo